

től kezdve, Nagaszaki városából küldjük a felhívást a Föld valamennyi népéhez: Soha többé háborút! Dolgozzunk együtt, munkálkodjunk közösen a szeretet és az egyetemes testvériség nevében. Az atompuszta homokjában térdelve, azért imádkozunk, hogy ez az Urakami legyen az atombomba utolsó áldozata.

A harang szól... Oh bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj értünk, kik hozzád menekszünk...

Makoto és Kayano befejezik imájukat és keresztet vetnek.

Cziráki László fordítása.

HOGY SÍR A SZÉL

*Fergeteges szél hajtja előre nyarunk szekerét már,
sárgul a fű itt-ott, a levélen a hervatag őszi
színek üzennek aranyba borítva a földnek, a tájnak
csepp kis foltját még, de a kurta nap-út a hegyek közt
jelzi az érett, mustizú s meleg őszi napoknak
sandaszemű közeledtét: lassan vége a nyárnak,
messzi hegyekből az ős fanyar illatot ontva elindul
s lomhán lépve leszáll kora harmatot ejtve a fűre,
fára, virágra. Az esti harangszó esti imája
csöndbe leballag a rétre, ahol még hallani hangját,
aztán földre lapul s átadja a szót a tücsöknek.*

*Fent a magasban a hold lebeg és sápadt remegéssel
szórja a fényt tovaszállva, a felhők ingatag árnya
repdes a földön, a kék sugarak közt halk zene zendül:
vége a nyárnak. Az ős mire megjő lombokon áttört
sárga nyilakkal, vér fut a fákon, s rőt levelekkel
szél hancúroz. A táj koraérett maggal üzen már.*

*Szedd, szerelem, kis kandi nyarak, szedjétek a sátrát,
vége a dálnak, az életnek s veletek tova szárnyal
tündeszemű tavaszom, vele rebben az ősze utána
férfi-nyaram apróra-szakaadt sok könnye, reménye.
Jöjjön az ős! Várom már, lépte elébe hajamnak
fényes ezüstjét és megfáradt szívemet adtam.
Nem kalapál dobogó ütemet, hisz a ritmusa régen
lassú lett mint gyász-ének s bugó, szomorú dal.
Jöjjön az ős! Hát vége nyaramnak. Az élet is elszáll.
Pár év, annyi se tán, azután megtáruul az égbolt,
s túl ködökön, napokon, túl messzi világokon úszva
elfekszik fáradt szívem, belevész dobogása
csöndedbe, s Te, Uram, megtöltöd friss ragyogással,
Tőled erednek minden utak és minden utaknak
vége Te vagy, benned hal el, ébred örökre az ember.*

Poór Bernát